

Zon en liefde op La Cour des Roses

Zomer in
het kleine
Franse
pension

helen pollard

roman

NORTH AUDIO
PUBLISHING

helen pollard

*Lamer in
het kleine
Franse
pension*

La Cour des Roses, deel 3

Vertaald door Bianca Nederlof

NORTH AUDIO PUBLISHING

Uit dezelfde serie:

Het kleine Franse pension - La Cour des Roses, deel 1

Terug naar het kleine Franse pension - La Cour des Roses, deel 2

HOOFDSTUK EEN

Het gebons tegen de deur van het pension klonk alsof iemand er met een stormram tegenaan beukte.

Ik gooide mezelf uit bed, waarbij ik mijn tenen stootte en vloekte, en ik wierp een blik op de klok op het dressoir. Halfzes. Wat wás dit...?

Ik graaide in het rommelige bovenste laatje naar de sleutel van de deur waarmee ik vanuit mijn vertrek in dat van Rupert kon komen – alleen te gebruiken in geval van nood – maar toen de volgende aanval van start ging, gaf ik het op. Ik greep een trui, wankelde naar buiten door mijn eigen ingang en liep aan de buitenkant om het gebouw heen. Geloof me, grind is géén ideale ondergrond voor blote voeten. Als ik niet zo ten einde raad was geweest om het geweld tegen de deur te laten ophouden, zou ik terug zijn gegaan om mijn slippers te halen.

Mijn hart sloeg een slag over toen ik de hoek omkwam en zag dat het kabaal veroorzaakt werd door een *gendarme*.

Wat was er aan de hand? Wie was er gewond? Had ik het me alleen maar ingebeeld dat ik Rupert gisteravond laat hoorde thuiskomen vanuit Engeland? Was er iets gebeurd met die ellendige ex-vrouw van hem? Had hij een ongeluk gehad?

Ik keek uit over de binnenplaats en slaakte een zucht van verlichting toen ik zijn stationwagen zag staan, hoewel ik me afvroeg waarom er een zeil overheen zat.

De gendarme hield zijn vuisten omhoog, klaar om nog een keer aan te kloppen.

‘*Arrêtez, s’il vous plait!*’ Ik zwaaide als een gek naar hem, terwijl ik met pijnlijke ‘ai’s’ en ‘auws’ naar hem toe liep. Het gaf een gelukkig gevoel toen ik daarna eindelijk op de gladde drempel stapte.

‘Kan ik iets voor u doen?’ vroeg ik in mijn beste Frans. Ondanks dat ik nu al bijna een jaar in Frankrijk woonde, had ik weinig ervaring met gendarmes, maar ik nam aan dat het beter was om niet met ze te sollen.

Hij was van middelbare leeftijd en gezet, met een pokerface die geleidelijk aan verdween toen hij mijn pyjama met korte broek, mijn net-uit-bed-haar en blote voeten in zich opnam. Vervolgens keek hij naar de hoek waaruit ik tevoorschijn was gekomen. Hij vroeg zich ongetwijfeld af waarom ik niet als een normaal persoon de deur had opgedaan en mijn voeten de kwellung had bespaard.

Op dit tijdstip in de ochtend en met dit niveau van cafeïne-inname (nihil), reikte mijn Frans niet ver genoeg om het te uit te leggen.

In rap Frans begon hij me te ondervragen. Wie was ik, waarom was ik daar, kende ik meneer Rupert Hunter, en zo ja, waar was hij dan?

Gealarmeerd probeerde ik een samenhangend antwoord te formuleren, maar ik werd gelukkig gered toen de deur openging en Rupert zijn hoofd naar buiten stak.

Hij zag er verward uit; ongeschoren, zijn golvende zilvergrijze haar ongekamd, een badjas half aangetrokken over zijn onderbroek.

‘Emmy. Wat is er aan de hand?’

De gendarme wachtte niet tot ik antwoord gaf, maar herhaalde zijn ondervraging. Toen Rupert bevestigde dat hij inderdaad de gezochte persoon was, werd zijn tirade nog langer.

Rupert keek geschokt, maar ik zag dat er bij hem een lichtje ging branden. Godzijdank wist hij waar dit allemaal over ging. Het enige wat ik eruit kon halen was dat iets of iemand *abandonné* was.

Rupert nodigde de bezoeker uit om binnen te komen, nam hem mee naar de keuken en ging aan de slag met zijn hypermoderne koffiemachine, om hem gunstig te stemmen met een sterke espresso.

Dat werkte. De wetsdienaar ontdooide bij ieder slokje een stukje meer, terwijl Rupert begon aan een wijdloperige uitleg, iets over de auto en de banden. Ik wilde mijn hersenen niet belasten en deed geen moeite het te volgen. Ik was van plan snel de Engelstalige versie te horen. Rupert leunde met zijn brede postuur – tegenwoordig slanker – tegen het aanrecht en stond de agent te woord. Zo nu en dan wreef hij over zijn kortgetrimde grijze baard, terwijl hij zocht naar een verklaring die de boel zou verzachten in plaats van te laten ontvlammen.

Schijnbaar tevredengesteld, vertrok onze geüniformeerde vriend met strenge woorden.

‘Waar ging dat allemaal over?’ voer ik tegen Rupert uit. ‘Waarom was je gisteravond zo laat thuis? Waarom krijgen we bezoek van een gendarme?’

Terwijl hij me negeerde ging Rupert weer aan de slag met de koffiemachine. Hij gaf mij het goedje in mijn trillende handen en slurpte van het zijne alsof zijn leven ervan afhing. We zaten aan de grote grenen tafel en ik keek hem vragend aan.

‘Er was iets gebeurd op de terugweg,’ verklaarde hij.

‘Wat dan? Heb je de auto in de prak gereden? Waarom heb je hem met een zeil afgedekt?’

Hij staaarde me vernietigend aan. ‘Blijf je vragen op me afvuren of ga je naar me luisteren?’

‘Sorry.’

‘De aanhanger had een klapband. We moesten ermee naar een parkeerplaats hobbelen.’

‘Ik zei toch dat die aanhanger veel te oud is.’

‘En ik heb tegen jou gezegd dat ik hem met Bob grondig nagekeken heb. Alleen maar omdat iets wat ouder is, betekent het niet dat je het niet meer kunt gebruiken, Emmy. We hebben hem te zwaar beladen, dat is alles.’

‘Had je geen reserveband?’

‘Jawel. We hebben hem gewisseld, maar we hadden niet gezien dat hij lek was.’

‘En de pechhulp dan?’

‘Het bleek dat wegslepen niet onder de dekking viel. Alleen de auto is gedekt.’

Ik deed mijn ogen dicht. ‘En je had er niet aan gedacht om dat te checken voordat je vertrok?’

‘Ik heb de verzekering nagekeken, maar niet aan de pechhulp gedacht.’

‘En waar is de aanhanger nu dan?’

‘Dat is waar onze vriend voor kwam. We moesten hem achterlaten waar hij stond.’

‘Je hebt een aanhanger achtergelaten op een parkeerplaats halverwege hier en Calais?’

‘We hadden geen keus. We konden onmogelijk aan een andere band komen midden in de nacht. De auto zat al helemaal volgepakt, dus hebben we zoveel mogelijk op het imperiaal vastgebonden. De minst waardevolle spullen zitten nog in de aanhanger, met vertrouwen op ons geluk en de eerlijkheid van onze medemens. Het idee was om vanochtend een band te halen, terug te rijden en hem om te wisselen. Maar het is dus al gemeld en ze hebben mij opgespoord. Vandaar het bezoekje van de gendarme.’ Hij zuchtte. ‘Ik moet het voor de middag hebben opgelost, anders krijg ik een boete of ik word gearresteerd of zoiets. Red jij het in je eentje? Ik weet dat het niet handig is.’

Dat kun je wel zeggen!

Zaterdag was de wisseldag van de *gîtes*, en aangezien het hoogzomer was, betekende het dat ze alle drie moesten worden schoongemaakt en op orde gebracht voor de nieuwe gasten. Bovendien was er een vertrek en een stel nieuwkomers voor het gastenverblijf. En er moest een maaltijd voor de gasten worden gekookt.

‘Ik red me wel,’ loog ik, waarbij ik naar de wallen onder zijn ogen keek. ‘Je ziet er moe uit, Rupert. Al dat rondrijden en gesleep met meubels. En dat gekibbel met Gloria, dat vertel je me later maar.’

‘Niets aan te doen. Ik kan maar beter Bob even bellen, de arme stakker, om te vertellen dat we moeten gaan. Voordat we de juiste maat band hebben gevonden en teruggedreden zijn naar de aanhanger, zitten we tegen de deadline van de gendarme aan. Bewaar de welkomstmandjes voor de *gîtes* maar tot het laatst, Emmy. Misschien ben ik op tijd terug om die tenminste nog te doen.’

‘Heb je je medicijnen al ingenomen? Eet je nog wat voordat je vertrekt?’

‘Nee, maar dat zal ik doen. En ja, als jij even iets in elkaar flanst terwijl ik onder de douche spring.’

Hij strompelde weg en ik zette wat fruit, yoghurt en toast voor hem klaar.

Ik had medelijden met Bob, onze plaatselijke hippie *biker* en binnenkort mijn trouwfotograaf. De arme stumper had al zijn tijd gestoken in rijden, sjouwen en tillen en scheidsrechter spelen tussen Rupert en zijn bijna-ex-vrouw. Die gozer verdiende een medaille omdat hij zo’n goede vriend was.

In Ruperts zitkamer begon de hond te janken. Aangezien geen van ons tijd had om haar uit te laten, liet ik haar naar buiten in de kleine boomgaard aan de zijkant van het huis, zodat ze kon doen wat een hond nu eenmaal moet doen. Ik vertrok mijn gezicht terwijl ik toekeek hoe ze hurkte, en ik zuchtte toen ik een plastic zakje pakte en naar buiten sjokte om achter haar op te ruimen. Dít stond vast niet in mijn officiële taakomschrijving. Niet dat ik een officiële taakomschrijving had.

De malle zwarte labrador stoof weg, slalomend tussen de bomen, met de ochtendzon die door de bladeren scheen, het gras onder haar poten groen en weelderig en besprenkeld met dauwdruppels. Ik floot naar haar om haar binnen te roepen. Uit principe weigerde ik om haar bij haar naam te roepen. Ik was er eerlijk gezegd van overtuigd dat Ruperts besluit om haar in een ironische bui Gloria te noemen zijn slechtste idee ooit was.

Tegenwoordig leek de hond onderscheid te kunnen maken tussen wanneer Rupert de naam Gloria gebruikte als hij het over haar had en wanneer hij het over het mens Gloria had. Wellicht kwam dat door het verschil in intonatie: vrolijk enthousiasme voor zijn huisdier en vermoeide berusting voor zijn ex-vrouw. Wat mij betrof was ze 'lieverd' of 'de hond' en, zeer regelmatig, 'die verdraaide hond van jou'... Hoewel één blik met die droeve ogen me altijd al liet smelten en ik het niet kon laten om mijn gezicht in haar zachte vacht te begraven wanneer we samen zaten te relaxen.

Ik zag haar onder een grote heg vandaan komen en ze rende naar het huis. Nu ik zeker wist dat ze in de hal in haar mand zou gaan liggen, ging ik terug naar de keuken om het ontbijt klaar te zetten. Heldhaftig dwong ik mijn hand van de *pains aux raisins* af te blijven. Ik pakte een banaan en slikte hem weg toen de eerste gasten verschenen.

Ze namen plaats aan de geborstelde grenen tafel onder het schuine dak van de keukenuitbouw, op een afstandje van het deel van de keuken waar de werkruimte was. Daar konden ze genieten van de late julizon, die door het grote raam en de openslaande deuren naar binnen scheen, en bekijken wat er voor het ontbijt klaarstond.

Ik vroeg of ze er eieren bij wilden (gelegd door Ruperts eigen kippen) en hoe ze ze wilden hebben. Voorzichtig liet ik weten dat ze een wat ondermaatse versie konden verwachten nu Rupert er niet was. Ondanks zijn zorgvuldige instructies kon ik op culinair vlak nog steeds niet goed met eieren door één deur.

Hopelijk zou enige teleurstelling op het gebied van de eieren goedgeemaakt worden door het assortiment van verse pains aux raisins, croissants, pains au chocolat, gesneden fruit, yoghurt en verschillende soorten jam uit de streek. Onze gasten bedienden zichzelf, terwijl ik koffie en thee op tafel zette.

Het ontbijt was een druk moment van de dag en het betekende een erg vroege start, maar ik had weinig te klagen, met de zon die scheen, het aantrekkelijke uitzicht op de tuin door de openslaande deuren en de tafel vol lekkere dingen. De gasten waren in een goede bui en klaar om hun dag te beginnen, ze kletsten vrolijk met elkaar en wisselden tips uit over wat er in de buurt te zien was. Nu Rupert deze ochtend afwezig was, kwamen ze naar mij voor advies. Met plezier gaf ik antwoord op hun vragen, tevreden dat ik in het afgelopen jaar zoveel kennis over het gebied had opgedaan.

Voor de zoveelste keer prijsde ik mezelf gelukkig dat ik deze plek gevonden had en dat ik de moed had opgebracht om Ruperts aanbod om hier te komen wonen en werken had aangenomen. Ik had er geen moment spijt van. Toentertijd dacht ik er anders over, maar mijn ex-vriend Nathan had me een grote dienst bewezen door met Ruperts vrouw naar bed te gaan toen we vorig jaar op vakantie waren bij La Cour des Roses.

Als hij dat niet had gedaan, was ik nooit achtergebleven om Rupert tijdens zijn ziekte bij te staan. Dan was ik ook nooit verliefd geworden op zijn huis en bedrijf. Hij vond dat ik zowel hem als La Cour des Roses zo goed verzorgde, dat hij me een vaste baan aanbood. Daardoor kon ik een nieuw leven beginnen, weg van het drukke leven, en maakte ik ondertussen ook nog een heel stel fantastische nieuwe vrienden. En uiteraard ontmoette ik ook de man met wie ik binnenkort zou gaan trouwen.

Mijn ochtendmijmeringen werden aan flarden gescheurd door een oorverdovende gil. Toen ik tot bezinning was gekomen, stormde ik de gang in. Daar vond ik Abigail Harris, die dramatisch haar armen om zich heen geslagen had, met haar man Brian, die haar zachtjes op haar arm klopte.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg ik. Op dat moment kon ik ook wel een hartmassage gebruiken.

Trillend wees Abigail naar de hond, die vredig opgerold in haar mand lag, kroelend met haar kleedje en... iets anders.

Ik kwam dichterbij om het te bekijken. Haar fluwelen kop lag naast wat op het eerste gezicht leek op een kapot gekauwde knuffel, maar wat na nadere inspectie een konijnenkarkas bleek te zijn. Een oud karkas; niets meer dan een geraamte met een paar botten en hier en daar nog een paar stukken vacht.

Jakkes.

‘Gloria, stoute hond!’ Vermanend stak ik mijn vinger naar haar op en ik vergat mijn afkeer voor haar naam.

Ze keek naar me met die schattige grote ogen van haar, maar ik was er niet voor in de stemming.

‘Eruit!’

Uitdagend staarde ze me aan.

Ik rukte aan haar halsband. ‘Eruit, stout mormel!’

Ze nestelde zich verder in haar mand en knuffelde liefdevol haar buit. Mijn maag draaide ervan om, tot het punt waarop de banaan omhoog dreigde te komen.

Ik richtte me tot Abigail en Brian. ‘Het spijt me vreselijk. Ik heb niet gezien dat ze dat mee naar binnen had genomen. Ik zal het meteen regelen. Ga alsjeblieft verder met het ontbijt. Ik ben zo terug.’

Toen ze de plaats delict verlieten, gaf ik de hond een strenge blik, maar ze gaf geen krimp. Met een gefrustreerde zucht deed ik de deur naar Ruperts vertrek open, om vervolgens de mand compleet met hond en konijnenkarkas op te tillen. Ze was loodzwaar, maar ik droeg haar naar Ruperts woonkamer, waar we in alle rust konden uitvechten van wie het karkas was.

De hond won.

Ik bedacht dat ik alleen maar kon wachten tot ze in slaap was gevallen om dan het afschrikwekkende ding stiekem van haar te afpakken.

Zomaar weer een dag bij La Cour des Roses.

HOOFDSTUK TWEE

Gewoonlijk liep madame Dupont na haar schoonmaakdienst bij La Cour des Roses naar huis. Ze beweerde dat ze dat haar hele leven al deed en dat ze dat ook zou blijven doen. De vrouw moest al in de zeventig zijn, maar ik zou zweren dat ze een betere conditie had dan ik. Alleen op zaterdagen maakte ze wel eens gebruik van mijn aanbod om haar naar huis te brengen, na een lange, vermoeiende dienst.

‘Ik heb iets voor je, Emie,’ zei ze toen we in de auto stapten. ‘Kun je straks even met me mee naar binnen gaan?’

Tijdens de korte rit maakte ik me zorgen over wat dat ‘iets’ zou kunnen zijn. Ik hoopte dat het niet weer een dode kip was. Madame Dupont hield een grote toom van lelijke zwarte kippen, die ze aan familie uitdeelde om op te eten. Ze gaf ze niet zo snel aan mensen die geen familie waren, maar ik heb er al een paar keer eentje gekregen. Hoewel ik het gebaar waardeerde, was ik er eigenlijk niet zo enthousiast over.

Ik volgde haar over het pad en gluurde over het hek haar tuin in, waar de luidruchtige vogels samen rondscharrelden. In de keuken nodigde ze me uit om aan de geborstelde houten tafel te gaan zitten, terwijl ze haar tas en vest opborg. Met een korte ruk hees ze haar steunkousen op, die in de loop van de dag waren afgezakt. Ik had geen idee hoe ze het uithield om die dingen met deze hitte te dragen.

Ik was hier eerder binnen geweest en het was alsof je terugging in de tijd. Geen inbouwkeuken, maar vrijstaande geverfde houten kasten, een oud fornuis en een lawaaierige koelkast. De keukenapparatuur zou gebruikt kunnen worden in een tv-programma van vroeger en ik werd duizelig van het

antieke behang in een heftig geel met bruin patroon. Maar alles was, zoals je zou verwachten, onberispelijk schoon.

Madame Dupont repte zich naar een enorme pan die op het fornuis stond.

‘Ik heb gisteren een kippenstoofpot gemaakt. Mijn nichtje en haar gezin zouden komen eten, maar hun baby was ziek. Dus nu zit ik hiermee opgescheept. Ik zal wat aan jou geven, zodat jij en die knappe verloofde van je het een keer kunnen eten als je te moe bent om te koken.’

Haar Frans was snel, met een zwaar accent, maar tegenwoordig kon ik het meeste van wat ze zei wel verstaan en zij corrigeerde mij steeds minder als ik Frans sprak.

‘Kunt u het niet voor uzelf invriezen?’ vroeg ik.

‘Er is genoeg over.’ Ze wenkte me om in de pan te kijken. Die was tot aan de rand gevuld en het rook heerlijk. ‘Trouwens, ik weet niet hoelang die vriezer het nog uithoudt.’ Ze wees naar de antieke vrieskist die in de hoek van de kamer stond. Het witte email aan de onderkant was verroest. ‘Weer iets dat zijn beste tijd hier gehad heeft. Je zal zien dat hij het precies begeeft op het moment dat hij vol zit met kipschotels. Dus je kunt net zo goed wat meenemen.’

‘Nou, als u erop staat...’

Met een glimlach bukte ze zich om het deurtje van de kast open te doen. De deur hing gevaarlijk los aan de scharnieren; ik moest niet vergeten om aan Rupert en Ryan te vragen om hier langs te komen en hem te repareren. Ze pakte een kleine bruine braadpan van de met papier beklede plank en schepte er een royale hoeveelheid in.

‘Dank u wel.’ Ik gaf haar een kus op haar wang. ‘Alain en ik zullen ervan smullen. Heeft u een lift nodig naar Pierre-la-Fontaine voor de bus?’

Madame Dupont verbleef gewoonlijk elke week een nacht of twee bij haar zieke zus. Zonder eigen vervoer was het een behoorlijke reis voor haar.

Eerst het pad uit lopen naar de hoofdweg, daar wachten op een bus naar de stad en dan overstappen op een andere bus om bij haar zus te komen.

‘Dat is lief van je, Emie, maar ik moet nog van alles doen. Mijn buurman, *monsieur* Girard, zal me later vandaag een lift naar de stad geven.’

Ik zwaaide gedag, zette voorzichtig de pan op de passagiersstoel en reed langzaam terug. Ik zat er niet op te wachten dat de bekleding onder de vette jus kwam te zitten. Jonathan zou het me nooit vergeven, aangezien deze auto van hem was geweest. Hij had hem aan me verkocht toen hij besloot om niet langer zelf te rijden.

Ik glimlachte bij de gedachte aan het fijne vooruitzicht: een avondje met Alain en genieten van de huisgemaakte kippenstoofpot van madame Dupont. Met het bijkomende voordeel dat ik niet zelf de kip hoefde te plukken en de ingewanden eruit hoefde te halen.

Maar dat zou tot morgen moeten wachten. Vanavond moest ik Rupert helpen met het koken van de maaltijd voor de gasten en ze vermaken.

Toen Rupert terugkwam van zijn tripje met Bob was ik moe, maar vrolijk.

Over het geheel genomen was mijn dag geslaagd. De eieren voor het ontbijt hadden gemaakt, tenminste, niemand had ze laten liggen. Ik had Abigail Harris zoveel cappuccino’s gegeven dat ze niet meer wist of ze nou nerveus was van de cafeïne of van het aantreffen van het konijnenlijk. In de ochtend had ik even snel kunnen bellen met mijn aantrekkelijke half-Franse, half-Engelse verloofde (het beste van twee werelden, zoals Rupert eens opmerkte), van madame Dupont had ik een stoofschotel gekregen en uiteindelijk was het me gelukt om het in staat van ontbinding zijnde konijn van de hond af te pakken zonder dat ze mijn hand eraf had gebeten.

Al met al had ik het idee dat ik goed bezig was.

Ik zette voor Rupert een kop thee, terwijl hij de welkomstmandjes van de gîtes vulde met zelfgemaakte chutneys en jams en brood en kaas uit de regio. De nieuwe gasten konden nu elk moment arriveren.